

Arrest

nr. 232 264 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juni 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 februari 2007 vraagt de verzoekende partij een visum kort verblijf (type C) aan, met het oog op familiebezoek. Op 13 maart 2007 wordt deze aanvraag geweigerd.

1.2 Op 2 september 2009 vraagt de verzoekende partij opnieuw een visum kort verblijf (type C) aan, met het oog op familiebezoek. Ook deze aanvraag wordt geweigerd.

1.3 Op 14 juni 2016 wordt aan de verzoekende partij een visum type C voor één binnenkomst en voor 30 dagen toegekend, geldig van 1 juli 2016 tot 15 augustus 2016. Op 2 juli 2016 komt zij via Frankrijk het Schengengebied binnen.

1.4 Op 16 mei 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus H. A. Op 14 november 2018 wordt deze aanvraag geweigerd door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5 Op 20 februari 2019 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, andermaal als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus H. A. Op 23 mei 2019 wordt ook deze aanvraag geweigerd, dit keer door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die op 3 juni 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

1.6 Op 3 juni 2019 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Op 20 juni 2019, bij arrest nr. 222 929, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tegen deze beslissing ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.7 Op 3 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Betrokkene werd gehoord op 03.06.2019 een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : A(…)

voornaam : F(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering 03.06.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.11.2018 dat haar betekend werd op 20.11.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene kwam op 02.07.2016 de Schengenzone binnen met een visum type C dat op 14.06.2016 werd afgegeven door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 16.05.2018 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar zus H(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en die legaal in België woont. Op 14.11.2018 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar zus in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing en diende op 20.02.2019, gewoon een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde zus. Deze aanvraag werd op 23.05.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 03.06.2019 aan betrokkene werd betekend. Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam op 02.07.2016 de Schengenzone binnen met een visum type C dat op 14.06.2016 werd afgegeven door de Franse diplomatieke autoriteiten in Marokko. Zij keerde echter niet terug naar Marokko en diende op 16.05.2018 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar zus H(...), die de Nederlandse nationaliteit heeft en die legaal in België woont. Op 14.11.2018 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar zus in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing en diende op 20.02.2019, gewoon een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde zus. Deze aanvraag werd op 23.05.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 03.06.2019 aan betrokkene werd betekend. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene werd gehoord op 03.06.2019 gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Marokko niet in de weg staan. Zij behoort immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Zij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van haar zus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene werd gehoord op 03.06.2019 en verklaart dat zij in België is omdat haar zus haar dat gevraagd heeft en dat zij niet wil terugkeren naar Marokko omdat haar advocaat zei dat dit niet moest. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en

reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 03.06.2019 en brengt naast diabetes geen ernstige elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens verwijst zij naar de hoorplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Verzoekende partij meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing: (...)

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: (...)

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) *In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen — in casu de bijlage 13 sexies dd. 03.06.2019) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) *De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat zij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat zij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 03.06.2019 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKSTER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

De bestreden beslissing (bijlage 13 sexes) wordt naar aanleiding van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Voor de bijlage 13 werd geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toebedeeld.

Verzoekster zal hieronder kort uiteenzetten waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd:

Op datum van 03.06.2019 wordt verzoekster door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord.

De redenen voor de bijlage 13 hebben ertoe geleid dat voor het bevel om het grondgebied te verlaten geen uitvoeringstermijn werd voorzien waardoor verzoekster samen met de bijlage 13 de bestreden beslissing, zijnde een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar heeft gekregen. Het inreisverbod steunt immers op artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan.

Aangezien de bijlage 13 onder andere steunt op artikel 74/14 §3,1° van de Vreemdelingenwet dat ten onrechte werd genomen waardoor aan verzoekster geen termijn werd toebedeeld om vrijwillig te vertrekken, heeft ertoe geleid dat verwerende partij de bestreden beslissing kon nemen en haar beslissing op 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet kon steunen.

Verzoekster heeft bij de betrokken gemeente van Antwerpen tweemaal een aanvraag tot vestiging ingediend in functie van haar zus H(...) A(...), maar heeft reeds tweemaal een weigering ontvangen.

Verweerster heeft niet voldoende rekening gehouden met de zus van verzoekster noch met haar behoeftigheid.

De bijlage 20 werd immers afgeleverd omdat de ziektekostenverzekering geldig in België niet voorlag (stuk 2) nochtans is verzoekster verzekerd (stuk 3).

Met betrekking tot artikel 74/14 §3,1° het risico tot onderduiken wenst verzoekster op te merken dat verweerster geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij mbt de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster werd ten onrechte het verblijf langer dan drie maanden geweigerd nu er een stuk zou ontbreken.

Zij heeft nochtans wel alle stukken in haar bezit en werd op grond van deze nieuwe stukken de aanvraag ingediend.

Verzoekster heeft zoals hierboven aangehaald nieuwe elementen aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven.

Bovendien werd haar het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat zij geen ziektekostenverzekering zou hebben, quod non (stuk 2 en 3).

Verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat er een risico op onderduiken is aangezien verzoekster een gekende verblijfplaats heeft.

Verzoekster is afhankelijk van haar zus en behoeftig.

De bijlage 13septies die op 03.06.2019 (stuk 1) werd afgeleverd heeft om bovenvermelde redenen geen juridische grondslag.

Aangezien om bovenvermelde redenen aangetoond werd dat onterecht geen vrijwillige termijn voor vertrek werd toegestaan, dient het inreisverbod vernietigd te worden.

Verweerder heeft onterecht een bijlage 13 sexies afgeleverd aan verzoekster.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekster.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat er een risico op onderduiken bestaat.

Het inreisverbod steunt op artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van drie jaar, wordt geenszins verduidelijkt.

Verweerder heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod geen rekening gehouden met het gezinsleven dat verzoekster heeft met haar zus met wie zij samenwoont en waarvan zij behoeftig is (stuk 4).

Verzoekster is afhankelijk van haar zus en heeft met haar een familie- of gezinsleven.

Zij heeft geen voldoende afweging gemaakt met betrekking tot artikel 8 EVRM gelet op het gegeven dat verzoekster met haar zus een gezinsleven heeft en reeds jaren door haar wordt onderhouden en bijgevolg behoeftig is.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht of inreisverbod het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

"Artikel 8 EVRM: (...).

Artikel 8,2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: (...)

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

Het is duidelijk dat verweerster in haar motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet voldoende rekening heeft gehouden met enerzijds de gezinsband van verzoekster met haar zus met wie zij samenleeft en anderzijds dat zij behoeftig is en afhankelijk is van haar.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van drie jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich met betrekking tot de aangehaalde schending van de hoorplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel beperkt tot een theoretische uiteenzetting en nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze beginselen

precies zou schenden. In deze mate komt het enig middel onontvankelijk voor. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad wijst er verder op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. De verzoekende partij meent echter dat omtrent bepaalde volgens haar relevante elementen niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt daarnaast dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel ook bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De vraag of sprake is van een afdoende motivering, en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)"

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. *In casu* blijkt uit het bestreden inreisverbod dat de beide gevallen van toepassing zijn. Dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (*in casu* een bevel om het grondgebied te verlaten van 14 november 2018), blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en uit het administratief dossier. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partij ook niet betwist. Dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, blijkt uit de verwijderingsbeslissing waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, met name de bijlage 13septies van 3 juni 2019. De verzoekende partij heeft tegen deze verwijderingsbeslissing weliswaar een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld (deze werd verworpen op 20 juni 2019, bij arrest nr. 222 929), maar een beroep tot nietigverklaring werd niet ingediend. De vaststelling in de voormelde bijlage 13septies dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, blijft dan ook overeind. De verzoekende partij kan het opleggen van het inreisverbod op zich derhalve niet betwisten.

In de mate dat de verzoekende partij ingaat op de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op onderduiken, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft. Zoals hoger reeds vastgesteld, volstaan de vaststellingen dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan reeds elk op zich om het opleggen van een inreisverbod te verantwoorden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder moet worden ingegaan. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij het beroep gericht tegen het thans bestreden inreisverbod niet kan gebruiken om de motieven van de niet-aangevochten verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat, te betwisten.

Gelet op het bovenstaande gaat de Raad niet nader in op het deel van het enig middel met het opschrift *"1.REDEN VAN HET INREISVERBOD"*, maar beperkt hij zijn bespreking tot het deel van het enig middel dat als *"DUUR VAN HET INREISVERBOD"* is betiteld.

De Raad wijst erop dat, zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en zoals de verzoekende partij ook benadrukt, de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, § 1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de zogenaamde Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: *"De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."* In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: *"de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, de bestreden beslissing wel degelijk een uitgebreide motivering bevat met betrekking tot de specifieke duur van drie jaar van het inreisverbod. Er wordt dan ook wel degelijk verduidelijkt waarom wordt gekozen voor een termijn van drie jaar.

Verder wijst de Raad erop dat deze specifieke duur niet wordt verantwoord door een verwijzing naar een risico op onderduiken. Zoals hoger reeds aangegeven, wordt daarnaar slechts verwezen in het kader van de motivering met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod op zich, maar betreft dit een overtollig motief.

Volgens de verzoekende partij werd met betrekking tot de duur van het inreisverbod geen rekening gehouden met het gezinsleven dat zij heeft met haar zus met wie zij samenwoont en “*waarvan zij behoeftig is*”. Met betrekking tot deze vermeende behoeftigheid voegt de verzoekende partij een stuk 4 bij haar verzoekschrift. Zij voert verder aan dat zij afhankelijk is van haar zus en dat de gemachtigde geen voldoende afweging heeft gemaakt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, gelet op het gegeven dat zij met haar zus een gezinsleven heeft en reeds jaren door haar wordt onderhouden en bijgevolg behoeftig is.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij, die meerderjarig is, zich op een gezinsleven met haar zus. Op een privéleven beroept zij zich niet.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partij en haar zus.

De Raad stelt vast dat de motivering van de duur van het inreisverbod wel degelijk overwegingen in het licht van artikel 8 van het EVRM bevat. De gemachtigde verwijst weliswaar zonder meer naar “*artikel 8*”, maar uit de context blijkt onmiskenbaar dat hij doelt op artikel 8 van het EVRM. Hij geeft immers aan dat de verzoekende partij op 3 juni 2019 verklaarde in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben, dat haar zus niet tot haar originele kerngezin behoort en dat de verzoekende partij ook niet aantoonbaar afhankelijk is van haar zus. De gemachtigde voegt nog toe dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of

origine zonder de nabijheid van haar zus, en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn. Hoger in het onderdeel van de motivering aangaande de duur van het inreisverbod is de gemachtigde ingegaan op de verblijfsaanvragen op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet die de verzoekende partij heeft ingediend in functie van haar zus H., en die telkens werden geweigerd. De gemachtigde benadrukt in dit verband dat de weigering van 14 november 2018 (bijlage 20) onder meer steunde op de vaststelling dat de verzoekende partij niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van haar zus in de zin van het voormelde artikel 47/1, 2°.

Met betrekking tot het voormelde stuk 4 stelt de Raad vast dat dit zich reeds in het administratief dossier bevindt. Het betrokken stuk, dat geldtransfers betreft van de betrokken zus H. naar de verzoekende partij in Marokko, in de periode van 27 mei 2011 tot 1 juli 2016, werd immers voorgelegd in het kader van de eerste verblijfsaanvraag van de verzoekende partij van 16 mei 2018, en werd ook reeds besproken in de beslissing waarbij deze aanvraag werd geweigerd, met name de reeds aangehaalde bijlage 20 van 14 november 2018.

In dit verband benadrukt de Raad dat de verzoekende partij op 16 mei 2018 een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (zijnde haar Nederlandse zus H. A.) aanvroeg, als 'ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin' in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het voormelde artikel 47/1, 2° vormt – ondanks de niet geheel samenvallende bewoordingen – onbetwistbaar de omzetting van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (de zogenaamde Burgerschapsrichtlijn) (zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2013-2014, nr. 53-3239/001, 20-21). De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87).

Wat betreft de interpretatie van het begrip 'ten laste' in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, kan de Raad verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*). In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gelet op hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. De invulling van het begrip 'ten laste', is bijgevolg ten zeerste relevant voor de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 14 november 2018 heeft de gemachtigde onderzocht of de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste – aldus materieel en/of financieel afhankelijk – was van haar zus H. Hij oordeelt dat de verzoekende partij dit niet heeft aangetoond. De verzoekende partij heeft geen

beroep tegen deze beslissing ingesteld, zodat deze definitief is geworden. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet langer verwijzen naar de geldtransfers die zij als stuk 4 bij haar verzoekschrift voegt, en beweren dat hieruit een afhankelijkheid ten aanzien van haar zus en een behoefte zouden blijken. Bovendien maakt de verzoekende partij in haar huidig verzoekschrift niet duidelijk op welke manier uit geldtransfers die dateren van de periode 2011-2016, toen zij zich nog in Marokko bevond, zouden aantonen dat zij thans in 2019 in België behoeftig is en afhankelijk is van haar zus H. Ook op de samenwoning van de verzoekende partij met haar zus is de gemachtigde reeds ingegaan in de voormelde beslissing van 14 november 2018. Hij geeft hierbij aan dat louter het gegeven dat de verzoekende partij sinds mei 2018 op het adres van de referentiepersoon (zijnde haar zus H.) gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van deze persoon, want dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze moet worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De verzoekende partij toont niet aan dat de situatie sinds 14 november 2018 veranderd is en zet in haar huidig verzoekschrift bovendien geenszins uiteen waarom uit het loutere feit dat zij al geruime tijd samen met haar zus H. woont, zou moeten blijken dat *in casu* daadwerkelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, zoals door het EHRM vereist.

De Raad merkt nog op dat de verzoekende partij naderhand, met name op 20 februari 2019, nog een tweede aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet indiende. Deze aanvraag werd op 23 mei 2019 door het gemeentebestuur van Antwerpen geweigerd, omdat de verzoekende partij de gevraagde documenten (*in casu* een bewijs van ziektekostenverzekering) niet heeft voorgelegd. De verzoekende partij geeft geenszins aan dat zij in het kader van haar tweede aanvraag van 20 februari 2019 nieuwe elementen zou hebben voorgelegd, waaruit een behoefte en een afhankelijkheid van haar zus zouden moeten blijken, laat staan dat zij uiteenzet op welke manier deze in het kader van de thans bestreden bijlage 13sexies relevant zouden zijn.

De verzoekende partij kan aldus niet aannemelijk maken dat de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet afhankelijk is van haar zus H. en dat een schending van artikel 8 (van het EVRM) dan ook niet kan worden aangenomen, onjuist, niet afdoende of kennelijk onredelijk zou zijn. Aangezien het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat dit artikel zou geschonden zijn doordat de gemachtigde geen (voldoende) belangenafweging heeft doorgevoerd.

Op de andere onderdelen van de motivering met betrekking tot de specifieke duur van drie jaar van het inreisverbod gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat zij eraan geen afbreuk kan doen.

Gelet op het bovenstaande kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij met haar betoog enkel te kennen geeft het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde. Het loutere feit dat zij een andere mening is toegedaan, maakt echter niet dat de motivering met betrekking tot de specifieke duur van het inreisverbod niet afdoende of kennelijk onredelijk zou zijn. De gemachtigde beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid, weliswaar binnen de grenzen van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist niet dat de elementen waarnaar de gemachtigde in de betrokken motivering verwijst, elementen zijn die op haar specifieke geval betrekking hebben. De Raad wijst in dit verband tevens erop dat de aangehaalde elementen beantwoorden aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier.

Ten slotte wijst de Raad nog erop dat, in de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, zij de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek van deze andere beoordeling. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

De verzoekende partij kan niet aannemelijk maken dat niet zou zijn gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod, dat op *quasi* automatische wijze een inreisverbod voor de termijn van drie jaar werd opgelegd, dat niet wordt uiteengezet waarom deze termijn wordt gehanteerd, en dat een inreisverbod voor een termijn van drie jaar werd opgelegd zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent haar specifieke omstandigheden en de duur van het inreisverbod.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat de motivering van het inreisverbod des te belangrijker is, aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins concreet uiteenzet waarom de opgenomen motivering van de duur van het inreisverbod in dit

licht niet zou volstaan. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat zij enkel ingaat op het vermeende gezinsleven met haar zus, maar hierover heeft de gemachtigde ook daadwerkelijk gemotiveerd en aan deze motivering kan de verzoekende partij met haar betoog in het huidig verzoekschrift geen afbreuk doen.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er moet dan ook niet worden ingegaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE